

NELSON DEMILLE

zářivý anděl

THRILL

Nelson DeMille

Zářivý anděl

NELSON DEMILLE

zářivý anděl

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2015 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2016
ISBN 978-80-7473-486-1 (PDF)

Sandy, mé vikingské spolunámorníci a navigátorce

ČÁST PRVNÍ

Byla středa k večeru, září. Plukovník Vasilij Petrov z ruské Služby vnější rozvědky seděl ve své newyorské kanceláři a upřeně si prohlížel rudou obálku ležící na mahagonovém psacím stole. Nesla voskovou pečeť, rovněž rudou.

Před hodinou přiletěla Aeroflotem z Moskvy s každodenní diplomatickou poštou určenou pro zastoupení Ruské federace při OSN, které sídlilo na 67. východní ulici.

Na její přední straně bylo rukou vyvedené plukovníkovo kódové číslo 013575 a pod ním identifikační číslo zprávy: 82343.

Šifrant nějakou dobu trpělivě stál na protější straně plukovníkova stolu, než si odkašlal: „Pane?“

Petrov vzal do ruky pero a podpisem do úřední knihy potvrdil, že z Moskvy obdržel jak obálku, tak zapečetěnou kabelu, kterou mu šifrant také donesl a která nyní ležela na stole.

Šifrant knihu převzal, podal plukovníkovi další zapečetěnou obálku, zasalutoval a odešel.

Petrov rudou obálku rozřízl a dopis rozložil na savou podložku.

Zprávu z Moskvy, napsanou strojem na arch nitrocelulózy, tvořily zdánlivě nesmyslné čtveřice písmen. V žertu se o nich mluvilo jako o tabulkách u očaře.

Petrov otevřel druhou obálku, kterou mu šifrant předal, a potištěný papír položil vedle zakódované zprávy. Byl na něm uvedený jednorázový denní kód, umožňující dopis vyluštit.

Pokud by zpráva dorazila elektronickou cestou, obdrželo a vyluštilo by ji šifrovací oddělení v devátém patře. Vzkaz ovšem nebyl určený jejich očím. A co bylo podstatnější, elektronickou komunikaci běžně monitorovala Národní bezpečnostní agentura, přičemž dešifrovací schopnosti Američanů nebylo možné brát na lehkou váhu. Proto vzkaz dorazil diplomatickou poštou, avšak v červené obálce, která dávala najevo, že není diplomatům určený. Obdržet ho měla Služba vnější rozvědky, SVR, operující v rámci ruské mise při OSN. Přesně vzato byl adresován do vlastních rukou plukovníka Petrova a měl přiřazenou nejvyšší důležitost. A jak Petrov věděl, mohl mu sdělovat pouze dvě věci: buď že se operace zahajuje, nebo že se odvolává.

Vzal pero a pustil se do dešifrování.

Text byl krátký, jako u mnoha podobných stručných vzkazů však byla jeho délka nepřímou úměrou jeho důležitosti.

Plukovník zprávy vyluštil během pouhých pár minut. Odložil pero a četl.

Budte zdráv. V neděli zahájíte operaci Nula.

Přečetl si ta slova ještě jednou.

Jako každému, kdo kdy čekal na rozkaz, který mu ozřejmí jeho další osud, se plukovníkovi ulevilo, že je čekání u konce. Klid se v něm mísil s pocitem sebedůvěry a s obavami. Nebál se smrti – bál se, že selže a zneвозмоžní se. Takový osud byl horší než smrt.

Zhluboka se nadechl a vzpomněl na svého otce, někdejšího generála KGB, držitele Leninova řádu a hrdinu Sovětského svazu.

V den, kdy plukovník Petrov odlétal s Aeroflotem do New Yorku, ho otec doprovodil na letiště a řekl mu: „Byla ti svěřena budoucnost Ruska, Vasiliji. Přepíšeš dějiny tohoto století. Navrať se domů s plnou slávou, nebo se nevracej vůbec.“

Petrov se vrátil pohledem k papíru. Další dva řádky byly napsané kryptickým stylem, který měl jejich smysl dále zamlžit pro onen nepravděpodobný případ, že by vzkaz viděl někdo jiný než plukovník.

Četl: *Šťěstí se v daný čas dostaví na dané místo.*

Na třetím řádku stálo: *Ryba plave, kuň čeká a pták poleť.*

Poslední řádek varoval: *K nedělnímu dni se s Vámi přerušuje veškerá komunikace. Hodně štěstí.*

Zpráva nebyla podepsaná. Stejně tak se v ní od Petrova nepožadovala odpověď, dokonce ani potvrzení, že je připravený. Po celém roce plánování jednoduše nebylo co dodat. Byl čas.

Vložil oba archy do skartovačky, vstal a přitáhl si rozměrnou kabelu z odolného nylonu. Rozlomil pečeť a klíčem, který si přivezl z Moskvy, otevřel zámek. Uvnitř našel tři pistole Makarov o ráži devět milimetrů. Zkontroloval, že jde o model PB, vyvinutý přímo pro KGB a opatřený zabudovaným tlumičem, a napočítal deset zásobníků. K zabití všech předpokládaných obětí by to mělo stačit.

Na dně ležely dva předměty v modrém dárkovém papíru. Věděl, že jde o samopaly MP5, které si vyžádal, a že je doplňuje zhruba dvacítká zásobníků. A nakonec ležel v kabele hliníkový box – souprava nářadí zkonstruovaná k jednomu jedinému účelu. Znovu kabelu zavřel a zamkl.

Přistoupil k oknu a shlédl do ulice. Když před čtyřmi měsíci dorazil, New York si ho nezískal, bylo tu příliš horko a žilo tu příliš mnoho Afričanů, Asiatů, Arabů a Židů. Teď v září se ale ochladilo a *černožopyje*, tedy negři, už mu tolik na nervy nelezli.

Zato mu na ně dál lezl fakt, že je den co den, minutu co minutu pod dozorem. Americké tajné služby samozřejmě věděly, co je zač, a poskytovaly mu jenom velice

málo příležitostí věnovat se své práci mimo kancelář. Nevadí, klidně ať si ho sledují po libosti. V neděli se jim ztratí a oni si toho ani nevšimnou. A potom bude mít volné ruce a vykoná svůj úkol. Provede operaci Nula.

Oficiálně byl ke Spojeným národům přidělen na dva roky. Dokázal by takovou dobu vydržet, ale nakonec bude jeho práci konec už v pondělí. Stejně jako celému New Yorku.

ČÁST DRUHÁ

2

Kdybych chtěl celé dny hlídat hajzly, mohl jsem si zařídit veřejné WC. Jenomže místo toho na hajzly dohlížím ve jménu vlasti.

Seděl jsem v černém Chevroletu Blazer na manhattanské 67. východní, kousek od adresy, kde sídlí zastoupení Ruské federace při OSN, a čekal, až se objeví hajzl jménem Vasilij Petrov. Petrov je plukovník ruské Služby vnější rozvědky, SVR, což je obdoba naší CIA a následovnice sovětské KGB. Vasilij – kterému jsme z důvodů, které brzy objasním, dali důvěrné kódové označení Nasilij – je v ruském zastoupení tajemníkem pro lidská práva, což je docela fór, protože ve skutečnosti je to rezident SVR v New Yorku. U CIA se stejné pozici říká „vedoucí expozitury“. Už jsem na plukovníka Petrova při nějakých příležitostech dohlížel, a i když jsem s ním osobně neprohodil ani slovo, slyšel jsem, že si na něj člověk musí dávat zatraceně bacha. Prostě že to je hajzl.

Já se mimochodem jmenuju John Corey a kdysi jsem byl tady v New Yorku u mordparty, ale teď makám pro federály jako externí agent. Moje kariéra u policie skončila, když jsem schytl tři kulky a výsluhový systém mi napočítal „pětasedmdesátiprocentní invaliditu“ – že by dvacet pět procent za každý kus olova? Ve skutečnosti jsem jako rybička, aspoň tělesně. Psychotesty mi při přijímacím řízení k federálům daly malinko zabrat.

Ale k věci: vedle mě seděla za volantem mladá dáma, se kterou jsem už dělal dřív, Tess Faradayová. Mohlo jí být tak třicet pryč, měla kaštanové vlasy, byla

vysoká a hezká a celá jako ze škatulky. Kromě toho v našem SUV seděla ještě moje manželka Kate Mayfieldová a koukala mi přes rameno. Ve skutečnosti sice byla ve Washingtonu, ale já její přítomnost prostě cítil, jestli mi rozumíte.

„Můžu ti od sebe na chvíli ulevit a jít si ulevit, Johnne?“ zeptala se Tess. Takhle podle ní vypadá humor.

„Ty máš něco s močákem?“

„Neměla jsem si dávat to kafe.“

„Naklopila jsi do sebe dvě.“ Chlapi to při sledovkách normálně pouštějí do igelitáku a ten pak vyhazují z okna. „Dobře, ale ať jsi hned zpátky,“ svolil jsem.

Tess vystoupila a pelášila do pobočky Starbucks, co je za rohem na Třetí avenúe.

Vasilij Petrov se mohl každým okamžikem vynořit z ruského zastoupení, nastoupit k šoférovi do Mercedesu S550 a prásknout do koní. Jenomže já měl další tři sledovací auta plus čtyři pěší agenty, takže byl Vasilij dobře pokrytý, i když jsem zrovna jenom tak dřepěl v autě a paní Faradayová na míse.

A jakou že akci měl podle nás plukovník Petrov rozjetou? Netušili jsme. Ale nějakou určitě. Proto nás potčil svou návštěvou. A proto jsme se snažili být velmi pozornými hostiteli, abych tak řekl.

Byly to ostatně teprve čtyři měsíce, co dorazil, a takže čerstvá krev má občas za úkol vnést do hry něco nového, takže na ni musíme dohlížet víc než na agenty SVR, co už se tady uhnízdili a jen tak normálně fízlují. Na nováčky je třeba dát si majzla.

Ruské zastoupení při OSN zabírá celou dvanáctipatrovou budovu obehnanou plotem z tepaného železa. Barák příhodně stojí přímo přes ulici od devatenáctého policejního okrsku, takže jsou na něj odnaproti non-stop namířené kamery. Rusákům se nelíbí, že je švestky mají pod dozorem, ale zároveň vědí, že jim to zajišťuje

klid od demonstrujících vztekounů nebo od lidí, co by jim rádi položili bombu na zápraží. Jen tak abyste věděli: já osobně žiju pět ulic severně, na 72. východní, takže když mám ve čtyři padla, hravě to dojdu pěšmo. Skoro na tu dálku cítím chuť pivíček doma v lednici.

Takže jsem seděl a čekal na Vasilije Petrova a Tess Faradayovou. Začátek září přinesl krásné počasí, měli jsme jeden z těch slunných dnů bez přeháněk, co přijdou po srpnovém parnu. Byla neděle, chvíli po desáté dopoledne, a na newyorských ulicích a chodnících panoval relativní klid. Nedělní službu jsem dobrovolně vzal proto, že paní Coreyová (moje manželka, nikoli matka) letěla na víkendovou konferenci do Washingtonu. Zpátky jsem ji mohl čekat buď večer, nebo v pondělí dopoledne, a než vymýšlet, čím se o neděli sám zabavit, to budu radši hákovat.

Navíc bylo zrovna jedenáctého září – obvykle na tohle datum vyrábíme s Kate přinejmenším na jeden vzpomínkový obřad, ale letos mi to výročí přišlo vhodnější oslavit tak, že se budu věnovat svému poslání.

Rok 2001 způsobil, že máme v tenhle den pokaždé vyšší stupeň pohotovosti, ale zrovna letos se nevynořila žádná konkrétní zpráva o tom, že by Arabášové něco chystali. Kromě toho se město takhle při neděli vyliční od Newyorčanů i dojíždějících náplav, takže není moc koho zamordovat. Jedenácté září je ale jedenácté září, takže se lidi z bezpečnostních složek i tentokrát v hojném počtu starali, aby všichni v klidu a bezpečí prožili neděli jako každou jinou.

Kate byla ve Washingtonu proto, že je zvláštní agentka FBI přidělená k Protiteroristické operační skupině, jednotce, která sídlí tady v centru na Federal Plaza 26. Nedávno jí doprostřed titulu „zvláštní agentka“ vrazili ještě slovo „vedoucí“, takže teď musí do Washingtonu každou chvíli. Občas ji doprovází její šéf, zvláštní *velící*

agent Tom Walsh – taky mi u POS šéfoval, jenomže teď už pro něj ani POS nedělám. Oběma nám to jedinečně vyhovuje, neseděli jsme si. Kate mu ale padla do noty a mám pocit, že on jí taky. Jestli s ní letěl i tentokrát, to jsem si nebyl jistý, protože se nikdy neptám a Kate to sama vybalí jenom málokdy.

Abych začal o něčem, co mě tak nevytáčí: makám teď u DDS, Diplomatického dozorovacího sboru. Centrálu má taky v čísle 26 na Federal Plaza, ale při téhle nové práci tam musím páchnout málokdy nebo vůbec.

U POS jsem strávil léta v blízkovýchodní sekci a práce to byla sice zajímavá, ale dost stresující. A podle Kate jsem velkou část toho stresu vyvolával já. Manželky si všímají věcí, co manželům úplně uniknou. Stručně řečeno došlo k tomu, že jsem si párkrát vjel do vlasů s místní muslimskou komunitou (a svými nadřízenými u FBI), a to moje šéfy přímo nebo nepřímo přivedlo k tomu, aby mi položili otázku, jestli bych si nechtěl hledat flek jinde. Walsh nadhodil Diplomatický dozorovací sbor, za A proto, že by mě pak měl z krku, za B proto, že bych mu nelezl do kanclu, a za C proto, že bych pak přestal být synonymem pro trouble.

Znělo to dobře. Kate to tak taky připadalo. To její povýšení vlastně přišlo až po mém odchodu.

Náhoda?

Můj telefon od Nextelu funguje zároveň jako vysílačka. Zablikala mu kontrolka a ozvala se Tess: „John, chtěl bys koblihu nebo něco?“

„Umyla sis ruce?“

Zasmála se. Moje vtípky ji baví. „Tak co chceš?“

„Čokoládovou placku.“

„Kafe?“

„Ne.“ Ukončil jsem spojení.

Tess si jako svůj pracovní cíl vytyčila, že se stane zvláštní agentkou FBI, a když o tohle usilujete, musíte

dostatečně vynikat v jednom z pěti oborů: v účetnictví, informatice, jazycích, právu nebo takzvaných různorodých zkušenostech. Je to advokátka, takže si jeden z těchto chlívčků mohla odškrtnout. Většina ztroskotaných právníků jde do soudnictví nebo do politiky, ale Tess chce údajně dělat něco smysluplného, ať už tím myslí, co chce. Než se jí to podaří, je u Diplomatického dozorovacího sboru.

Většina lidí přijde k DDS potom, co skončí někde jinde, a má za sebou třeba dvacetiletou kariéru u nějakých vyšetřovacích nebo pořádkových složek. Většinou jsme tím pádem zkušení agenti nebo bývalí policajti a sem tam se mezi nás připleťe nějaká takováhle Tess Faradayová, nezkušená mladá advokátka, co vidí v Diplomatickém dozorovacím sboru odrazový můstek a možnost získat trochu té pouliční protřelosti, co by dobře vypadala na její přihlášce k FBI.

Tess se vrátila k autu a podala mi čokoládovou placuku mamutích rozměrů. „Placení ti odpustím.“

Nesla si další kafe. Někdo se prostě nikdy nepoučí.

Měla na sobě světlé kapsáče, modrou polokošili a boty na běhání, protože když se váš člověk vydá při sledovačce někam pěšky, jsou k nezaplacení. Kalhoty i triko měla dost volné na to, aby pod ně schovala kvér, jenomže Tess nemá k nošení kvéru povolení.

Vlastně ho teoreticky vzato nemá žádný agent Diplomatického dozorovacího sboru. Jenomže nejsme tak blbí jako ta sebranka, co o pravidlech rozhoduje, takže bývalí policajti nosí bouchačku skoro všichni. I já měl svoji devítku glock v plochem pouzdře připlácnutém pod volnou polokošili nad opasek.

Dál jsme čekali, až se vynoří Vasilij.

Plukovník Petrov bydlí ve velkém věžáku v nóblovní čtvrti Riverdale, která spadá pod Bronx. Barák, co mu říkáme zkráceninou ze slova komplex prostě a jednoduše

Plex, patří Rusákům z OSN a z ruského konzulátu a nikdo jiný tam taky nebydlí, tzn. je to doupe špiónů. Plex stojí na vysokém kopci a trčí z něj tolik antén, jako by snad chtěl zachytit zprávy od mimozemšťanů.

Národní bezpečnostní služba má samozřejmě poblíž vlastní hnízdečko. Odposlouchává Rusáky, co odposlouchávají nás, a všichni se náramně bavíme snahou vyrušit si navzájem signál. Nic nového pod sluncem, od studené války se změnily jen šifrovací klíče.

Kromě téhle technologické úrovně ale hra taky pokračuje pěkně osobně a postaru, podle nejstarších tradic. Sledujte támhletoho čmuchala. I Diplomatický dozorovací sbor má poblíž ruského věžáku utajené detašované pracoviště, říkáme mu Batmanova jeskyně. Partáci, co na Plex letos jedenáctého září ráno dohlíželi, nám nejdřív oznámili, že Vasilij Petrov vyšel ven, a pak ho sledovali až sem do práce, kde jsme sledovačku převzali my.

V neděli Rusáci obvykle v kanclu nedřepí, takže jsem hádal, že Vasilij hodlá jet někam dál nebo se vrátit do Plexu, zkrátka že každou chvíli zase vyleze ven a nasedne si k šoferovi do meďoura.

Podle zpravodajců je plukovník Petrov ženatý, ale manželka a dětičky zůstaly v Moskvě. To už samo o sobě budí podezření, protože rodinky ruských delegátů při OSN si život v New Yorku za státní rubly ohromně užívají. Ale možná se dá manželská odluka vysvětlit nějak nevinně. Třeba má žena v Moskvě důležitou práci nebo si jednoduše lezou na nervy.

Tess mě informovala: „Mám na dnešek dva lístky na Mets, ten dvojzápas.“ A dodala: „Ráda bych stihla aspoň odvetu.“

„Můžeš si obě jejich prohry poslechnout v rádiu.“

„Budu se tvářit, žeš nic neřekl.“ Potom si povzdechla: „Až nás ve čtyři vystřídají, to bude úleva.“